

www.noepecs.hu

„A NOE Dél-Dunántúli Régiójának Újsága”

A NOE Dél-Dunántúli Régióközpontja,
7622 Pécs, Nagy Lajos király út 9. Tel: 72/520-568
noepecs@pphf.hu

2008-09-12. 2. évfolyam 12. szám

Szeretettel köszöntjük a Régió új és régi egyesületeit, csoportjait!

Pályázat!!! – Új logóra és címre!!!

Mivel a régió neve és területe is megváltozott, a régiós újság címének és logójának is meg kell újulni!

A pályázatokat 2008. szeptember 30.-ig az iroda címére kérjük eljuttatni./7622 Pécs, Nagy Lajos király út 9./ A borítékra kérjük ráírni: „Pályázat”. A logót a nyertesnek elektronikus úton is el kell juttatnia az akkor megadott címre.

A beérkező pályamunkák közül az egyesület vezetősége választja ki a nyerteseket, akiknek - azon felül, hogy az újság a következő számtól az általuk beküldött címet és logót viseli -, **2000Ft-os könyvtalványt** küldünk.

Egyesületeink életéből:

Paks:

Nagytakarított a Nagycsaládosok Paksi Egyesülete az egykori Kereszt utcai óvoda udvarán – lekaszálták a gazt, összeszedték a faleveleket. Ennek apropóját pedig az adta, hogy az egyesület használatba vehette az épület egyik helyiségét.

Tumpek János elnök elmondta: öröm érte őket ezzel az önkormányzati gesztussal, hiszen végre van hová rakniuk a szétosztásra váró adományokat, az országos egyesülettől kapott

élelmiszereket. Tarthatják a helyiségben taggyűléseiket is, egyéb programjaikat, nem kell valamelyikük lakását igénybe

venni ezekre a célokra. Egy tagjuk korábban Amerikában élt, angol korrepetálást vállalt majd, ezt is megteheti az új, Kereszt utcai helyiségben.

Most, hogy van „otthonuk”, jobban tudják propagálni az egyesületet, programokat szervezni is könnyebb. Tudnak ruhagyűjtést és osztást hirdetni. A

legutóbbi pünkösdi fesztiválon is bemutatkoztak, sátrat kaptak a szervező egyesülettől, ahol fényképes tablót állítottak fel.

Tolna:

Örömmel tudatjuk mindenkivel, hogy most egy színvonalas, sikeres, Családi Nap-ot tartottunk, mint mindig verőfényes napsütésben.

Május 31.-én akár a méhkas, úgy zsongott a tolnai Széchenyi Ált. Iskola tornacsarnoka és környéke. Háztömbkörüli futással (rendőri felvezetéssel) kezdődött a nap. Családi sorversenyek, leg-ek versenye, arcfestés, ugrálóvár, kerékpáros ügyességi, a Paksi Atomerőmű tűzoltóinak bemutatója, a tolnai tűzoltók varázslatos habfürdője, rókavadászat palacsintáért. Ebédre finom tolnai halászlé dukált. Délután pedig az anyukák és apukák retro divatbemutatója és karaoke zárta a napot. Most is bemutatta az egyesület "kemény magja" hogy nem kell olyan sok, hogy jól érezzük magunkat.

Június 7.-én pedig felkerekedünk és autókkal részt veszünk Tamásiban a Régiós Nagycsaládos Találkozózn.

A kirándulás

Egy lustább kakas még lehet, hogy el sem kukorékolta magát de mi nagycsaládosok két busznyián már készülődünk a nagy utazásra". Fertőd, Fertőrákos, Nagycenk, Kőszeg és Zalakaros volt az úti cél.

Utunk első állomása Fertőd volt, ahol az Esterházy kastélyt járhattuk és csodálhattuk végig. Lenyűgöző volt a pompa, mely teremről teremre elének tárult.

A második állomás Fertőrákos volt, ahol kiváló idegenvezetőnk Szerdahelyi Zoltán jóvoltából mindent megtudhattunk a kőfejtő és a Mithrasz barlang történetéről és titkairól.

Az első éjszakát a soproni „Vakáció ifjúsági szállón” töltöttük. Nagyon kellemes kis hely. Vacsoránk az itthon főtt finom gulyásleves volt, melyet a szomszédos Gyermektáborban fogyasztottunk el, kis „égi áldással fűszerezve”.

Másnap ugyanitt „tárcsás, hagymás, szalonnás” rántottával vártuk a szebbik nem képviselőit és a gyerekeket. Majd végigjártuk Sopron nevezetességeit, hangulatos tereit és utcáit. Utána felkerekedtünk, hogy a legnagyobb magyar Széchenyi István kastélymúzeumát és „ménését” megnézhessük, Nagycenken. Végigjárhattuk egész életútját és megtudhattuk többek között mitől ő a legnagyobb magyar. Nevéhez fűződik Duna, Tisza szakályozás Lánchíd, Kereskedelmi Bank, Magyar Tudományos Akadémia, Nemzeti Kaszinó, Első Lótenyésztő Egyesület stb.

„Házigazdánk” a kastély munkatársa Kenessey István volt, Baksai Kenessey Évi unokatestvére. Nagy élmény volt ez az állomás is. Innen Kőszeg felé vettük utunkat. Itt már kicsit más jellegű volt a szállásunk hiszen a Jurisics lánykollégiumban (a lányok nem voltak ott) kaptunk helyet. Nagyon tiszta szobák és fürdők vártak bennünket.

Szabad program következett, így mindenki felfedezhette Kőszeg szépségeit, egyedi hangulatát. A Boszorkánykonyha étteremben egy bőséges vacsorát kaptunk, utána pedig Kőszeg főterén nosztalgia koncertet élvezhettünk este 10 óráig.

Vasárnap a kollégium udvarán tárcsán sült bundás kenyérrel vártuk a társaság kicsit álmosabb tagjait.

Ezzel a két reggelivel kivívtuk a lányok elismerését!!

Felkerekedtünk, hogy induljunk haza, de útközben megálljunk még Zalakaroson egy jó félnapos

fürdőzésre. Ismét megismerhettünk kis országunk egy darabkáját. Köszönet érte.

Régiós találkozó - Tamási

Június 7.-én megszerveztük Régiós találkozóunkat.

Először is szeretném megköszönni a Tamási egyesület aktivistáinak azt a sok munkát, mellyel a találkozónkat olyan színvonalassá és érdekessé varázsolták.

A hely kiválasztása nem is sikerülhetett volna jobban, hiszen a Tamási Parkerdő szépsége mindenkit lenyűgözött. A megnyitón Gyurkó Kata szólt néhány szót a NOE nevében, és a Polgármester Úr, aki szintén nagycsaládos, köszöntötte a jelenlevőket.

A kulturális műsorok minden korosztálynak megfelelő hangulatos programot biztosítottak. Először két hastáncos csoport bemutatója követte egymást, majd ügyes ugróköteles lányok szórakoztattak minket, őket népdalénekesek követték, és végül egy teljesen más stílusú zene következett. Rock zenész fiatalok szereztek az ifjúságnak kellemes perceket.

A park másik részében eközben a gyerekek agyagozhattak, papírból készíthettek különböző érdekes figurákat, rongybabákat varázsolhattak különböző anyagok felhasználásával, és kipróbálhattak mindenféle gondolkodást, logikát segítő játékot.

Sokaknak a sárkányeregetés jelentett jó szórakozást.

Egy kicsit arrébb pedig először a tűzoltók tartottak bemutatót. Megismerhették a gyerekek a tűzoltóautó berendezéseit, felöltözhetek tűzoltónak, és kipróbálhatták a különböző tömlők működését. A „locsolást” mindenkinek ki kellett próbálnia. A gyerekek kicsit elszomorodtak, amikor a tűzoltóautó távozott, de máris jött az újabb érdekesség. Két motoros rendőr, teljes fegyverzetben. A gyerekek felpróbálhatták a golyóálló mellényt, megfoghatták a fegyvereket, a bilincset magukra, vagy egymásra tehették, és a gumibotot is megsemmisíthették közelebről. De ez még nem volt minden. A rendőrök minden gyereket vittek egy kört a motoron. Nagyon élvezték kicsik, nagyok egyaránt.

Mire mindezekben az élményekben elfáradtunk egy kicsit, és természetesen megéhezünk, megérkezett a kocsi, hozta az ebédünket. Nagyon finom gulyást és pogácsát kaptunk. Jóformán alig végeztünk az ebéddel, az egyik busz máris indult a múzeumba és a katolikus templomot megnézni.

Többen választották, hogy a Vadasparkba mennek, ahol olyan helyekre is beengedtek minket, amely turisták elől el van zárva. Volt aki az erdei tanösvényen ment végig, hogy minél többet megtudjon az itteni élővilágról. Akiknek egyik programhoz sem volt kedve, azoknak sportversenyek segítettek eltölteni az időt, és persze jutalmakat is szerezhettek. A kapott ismertetőből, a tanösvényen található információkból egy totó kitöltésére volt lehetőség, melyet hibátlanul kitöltők a záráskor ajándékot kaptak. (sajnos csak nekik jutott, mert olyan nagy volt az érdeklődés)

A résztvevők nem távoztak üres kézzel, mert az Élelmiszerbanktól kapott adományokat elvittük a találkozóra, és a résztvevők között osztottuk szét.

Reméljük, hogy jövőre még többen, de ugyan ilyen jól fogjuk érezni magunkat. Előreláthatólag a lippói csoport vendégeként.

T-COM Gyereksziget:

2008. Július 4. péntek: Már csak egyet kell aludni? Kirándulunk? Játsszunk? Lesz légvár?, és még sorolhatnám. Ezekkel a kérdésekkel, elképesztően bezsongva rohangáltak a gyerekek a nappaliban. Igen gyerekek, egyet kell aludni, Pestre megyünk, játszani fogunk, és biztos lesz légvár. De ha nem fekszetek le aludni most rögtön, akkor nem fogtok tudni felkelni, és itthon maradunk!

Gondolom nem csak nálunk zajlik így a Nagy Esemény előtti este. De mi is volt a Nagy Esemény?

2008. Július 5. szombat: Reggel 7:40. Domus parkoló. Odaút lebeszélve, na de mi lesz a visszaúttal? Hát, a sofőr elvállalja, bár Őt nem értesítették. A gyerekek természetesen nem érzékelik a krízist, helyet foglalnak a buszon, beütik a fejüket a nem működő tévébe, és megy a zajongás, az ismerkedés, a régi ismeretségek felélesztése. No, de már 8 óra van, induljunk hát. Pestre. Mert ugye ez az úti cél. A Gyereksziget, ahol minden játék, móka és kacagás.

11:30. És itt vagyunk! Vééééééégre! Kiáltják a gyerekek. És a szülők is, csak egész más hangsúllyal. És egy Igazi Tündér kísér minket a helyszínre! Varázspálcával, szárnyakkal, és tündér-rózsaszín ruhában. Uzsicsomag felvétele, majd mehet mindenki, amerre lát! És látnivaló az van. Nem kevés. Sok. Persze a gyerekek hajbakapnak, hogy melyik légvárba menjünk először, melyik játékot próbáljuk ki először. De végül megegyezünk. Legyen a Békakirály légvára. Cipő le, és ugrál! Élvezték, pecsétet kaptak érte a pecsét-gyűjtő füzetbe. És sorra jön a többi. A Mézeskalács-házikó, a Hamupipőke meséje, a kosárlabda dobálás, a Varázsceruza, a Kitalálós játék, a Hófehérke almadobása, a csontkeresés (természetesen az összes gyerek könyéig a homokban), és a családban a legsikeresebb: a labdaszedés. Légvárban, gumikötéllel kikötve szedd össze a légvár falára tépőzárral odatapasztott labdákat. A legkisebb ugyanolyan boldogan mászott ki belőle, mint a legnagyobb.

És persze a jutalom sem maradhat el: a Vasorrú Bába osztja a zsírkrétát, a lépésszámlálót és a karkötőt. A zsírkréta a legsikeresebb: hazafele lesz mivel rajzolni. De akkor menjünk tovább! Végigjártuk a kézműves-sátrakat is. Festettek hamar-elfogyó mézeskalácsot, készítettek karkötőt, láttunk fazekaskorongot, tűzzománc műhelyt. És ekkor a legkisebb: azt mondtátok, van állatsimogató!!! És tényleg. Megtaláltuk, simogattunk. Kecskét, birkát, lovat, nyulat. Aztán: megláttunk egy kiírást: Bohóc-tanya. Ez meg mi lehet? Hamar felfedeztük, ott is ragadtunk. Piros orrú, vicces bohócnénik és bácsik, akik maguk közé engedik a gyerekeket, furfangos eszközökkel megnevettetik őket, és eközben a szülők maguk is remekül szórakoznak.

Kis szünet: addig nézzük meg egy valódi bűvész előadását! Ámulunk és bámulunk, hiszünk a csalásnak. Én személy szerint borzasztóan bosszankodom, mert tudom, hogy csal, és mégsem értem, hogyan. De mindegy, a kicsik tátott szájjal lesnek, és „varázslót” sutognak maguk elé. Mikor a bűvész-trükkök elfogynak, vissza a kedvenc bohócokhoz. Mulattatnak, nevetteznek, együtt játszanak a gyerekekkel, miközben anyuka-apuka figyelme lankadhat kissé, mert tudja, hogy jó kezekben van a gyermek.

De sajnos minden jónak vége szakad egyszer: eljött az idő, menni kell haza. Bár a felét sem láttuk a látnivalóknak...

A buszon létszámmellenőrzés, mindenki szóljon, aki nincs itt. Kétszáz méter után újabb utas száll fel a buszra, de ez nem lényeg. Hazafele gondoltam majd félrevonulok egy sarokba és kifújom magam, gondoltam a gyerekek (ó, én naiv!) úgyis kitikkadtak teljesen. Node tévedtem, sebj, emberi dolog. Egész úton hazafelé énekeltünk, közben elvesztettünk, majd meglettünk egy gyereket, és igazán remek hangulatot sikerült varázsolni a buszon...

2008. Július 5. szombat este: Fél kilenc. A busz megérkezett a Domus parkolóba. A gyerekeken látszik, hogy elfáradtak, de nem nyűgösek. De ha valamelyik rákérdez: Holnap is elmegyünk???, nem tudom, mit válaszoltam volna...

Régiós nyaralás: **Szárszói emlékeim**

A vízözönkor, Noé negyven napig, a szárszói táborban mi négy napig vártuk, hogy elálljon az eső. Igaz, hogy jó lett volna mindennap fürdeni a Balatonban, de a szervezők rengeteg programról gondoskodtak, így jól éreztük magunkat.

A csocsózás, ping-pong, billiárd abban segített, hogy barátokra találjak. Új kártyatrükköket, játékokat tanultam, amivel elkápráztathatom szeptemberben az osztálytársaimat.

Kisebb-nagyobb biciklitúrán is részt vehettem. Nagyon tetszett az, amikor a Völgyhídig kerekeztünk és alulról szemléltük a hatalmas méreteit.

József Attila Emlékmúzeum nagyon érdekes volt! Teremről teremre járva sok versét olvashattam és ismerkedhettem életével. (Amióta hazajöttünk már kicsempészttem anyuék szobájából a költő összes verseit és a róla szóló fényképalbumot is.) A Balaton parti emlékműre vésett verssorokat anyával elolvastuk, majd leültünk a partra és néztük a felkorbácsolódó hullámokat.

Most már csak nevetek a keszthelyi kiránduláson. Jó emlék, amit ha majd mesélek a suliban, mindenkit megnevettetek vele...

Hát igen! Ekkora múzeum és csak egy WC.

Ami persze elromlik, és kint zuhog az eső...

A múzeumban „futottam össze” családjunk kedvenc gyerekkönyvírójával, Bartos Erikával, aki ugyancsak ronggyá ázott. Megcsodálhattuk az aprólékosan megépített, hatalmas balatoni terepasztalt a vasútmodellekkel, illetve a vadásztrófea-kiállítást.

Nagyon tetszett a táborban fellépő szegedi kisszínház, akik az előadott történetükkel igazán jó délutánt varázsoltak: ennyit már régen nevettem...

Muszáj megörökítenem híres csapatunkat (becses nevén: Sunnygó Hiúzok, röviden- SU HI), ami részt vett a tábori vetélkedőn és a rangos utolsó helyet sikerült elnyernie... Pedig lufi borotválás, kekszévés, kockacukortorony-építés közben próbáltuk egymást buzdítani a csatakiáltásunkkal: *MI VAGYUNK A SU-HI*, *SZERETJÜK A SZUSIT!* *HIPP-HIPP-HURRÁ!*

Az esti mesék altatóval, az énekes-bábos foglalkozások, focimeccsek, tollaspartik, bújócska a sötétben, a tábori macskák kényeztetése, népdaléneklés egy csendes helyen: mind-mind meghatározták a tábor hangulatát.

Bár nem sokat fürödtünk a Balatonban, de elmondhatom, hogy jól telt el ez az egy hét: új barátokkal, élményekkel jöttem haza...

A búcsú épp ezért nem volt könnyű.

Anyukám szerint ezért nem jó elhúzni.

A távolodó autónkból kiabáltam

mindenkinek: *ADIOS!* (Mire visszafeleltek néhányan: *ADIDAS!*) Ez segített, hogy ne sírjak.

Béres Katinka
Kaposvár

Sudoku

9			5		1			
	5			8				6
3		2		7		9	8	
5				6	8	2	1	
		9	3		7	5		
	4	1	2	5				3
	3	7		9		4		2
2				4			6	
			7		2			1

					9	6	1	3
		6				8	9	
		9	6	1	8			5
				6		9		
4	3			8			5	6
		1		4				
9			3	7	1	5		
	1	4				3		
5	8	3	4					

7		5						
		4			6	3	9	
9		3	4		8			
3	9			4				6
4		6		7		8		9
1				9			4	3
			2		7	5		8
	7	2	3			1		
						9		7

8		1						7
	7				1	3	2	
	9	3		7	6	8		1
	6	8	2		3			
		2				1		
			6		4	2	8	
5		9	1	4		7	3	
	3	4	7				9	
7						4		8

Mese

A HÁROM TESTVÉR

Volt egyszer egy igen-igen szegény ember. Semmije nem volt a világon a három fián meg a parányi házacskáján kívül.

Ezt a kis házat mind a három fiú szerette volna örökségül kapni. Az apa azonban egyformán kedvelte mindegyik fiát; nem tudta, mitévő legyen, hogy se meg ne rövidítse, se meg ne szomorítsa egyiküket sem. Igaz, eladhatta volna a házat, és árát szétozthatta volna a gyerekek közt, de erre sehogyan sem tudta rászánni magát. Itt élt az apja, itt a nagyapja, sőt még a déd- meg az ükapja is, tőlük örökölte ezt a hajlékot, azért ragaszkodott annyira hozzá.

Addig-addig töprengett, míg végül egy jó gondolat ötlött az eszébe.

- Próbá szerencse, menjetek el világot látni - mondta a fiúknak. - Tanuljatok valami jó mesterséget. Ha visszatértek, azé lesz a ház, akinek a legjobb lesz a mesterműve.

A fiúk szívesen ráálltak a dologra.

- Én patkolókovács leszek - mondta a legidősebb.

- Én borbély - mondta a középső.

- Én meg vívómester - mondta a legkisebbik.

Kitűzték a napot, amikor ismét találkoznak a szülői házban, aztán búcsút vettek az édesapjuktól, megölelték egymást, és ment ki-ki a maga útjára. Mindegyik derék mestert talált és jól kitanult nála.

A kovácsnak az lett a dolga, hogy a király lovait patkolja. Míg az üllő pengett, míg a vas szikrája hullott, s míg a patkót a ló lábára fölverte százszor elmondta magában: "Most már semmi hiba nem lehet: tiéd lesz a ház!"

A borbély reggeltől estig csupa előkelő urat borotvált, s ahogy a habot verte, ahogy a borotvát fente, egyre csak azon járt az esze, hogy a házat senki más nem kaphatja meg, csakis ő.

A harmadik fiú egy híres-neves vívóhoz került. Eleinte meg-megtáncoltatták, de ő összeszorította a fogát, és egy percre se vesztette el a bátorságát. "Ha egy-két vágástól megijedsz, sosem nyered el a házat!" - biztatta magát, és meg is tanult mindent, amit abban a mesterségben megtanulni lehetett.

Letelt a kiszabott idő; a testvérek hazatértek az apjukhoz.

- Mesterek vagyunk mind a hárman - mondták -, de hogyan mutathatnánk meg, mit tudunk?

Összeültek, és tanakodni kezdtek. Amint tanakszanak, látják, egy nyúl üget feléjük a mezőn.

- No, ez éppen kapóra jön! - mondta a borbély. Kapta hamar a tálat, szappant, ecsetet, szaporán habot vert, csak úgy futtában beszappanozta és megborotválta a nyulat, mindössze a pofaszakállát hagyta meg.

- Ez már igen - mondta az apjuk -, ilyet még nem láttam! Ha a másik kettő nem tesz túl rajtad, tiéd lesz a ház.

Nem sok idő múlva egy uraság robogott arra a hintóján.

- Ide nézzen, édesapám, mit tudok én! - kiáltotta a kovács.

Kapta a szerszámain, a hintó után vetette magát, s akárhogy vágtattak a lovak, mind leszedte róluk a régi patkót, s újat vert a lábukra, csak úgy futtában.

- Derék legény vagy - dicsérte meg az apja -, látom, te is jól érted a mesterségedet. Igazán nem tudom, melyiktek érdemli meg jobban a házat: a bátyád vagy pedig te.

Kint álltak a ház előtt, s éppen megeredt az eső. A legkisebbik fiú nem szólt semmit, csak kihúzta a kardját, és forgatni kezdte a fejük fölött, olyan gyorsan, hogy egyetlen esőcsepp nem sok, annyi sem esett rájuk. A zápor egyre jobban nekieredt, most már úgy zuhogott, mintha dézsából öntenék; a fiú forgatta, forgatta a kardot, hogy csak úgy suhogott a levegőben; ők meg álltak mellette, és olyan szárazak maradtak, mintha az eresz alá húzódtak volna.

Mikor a zivatar elvonult, és a fiú leeresztette a kardját, azt mondta az apjuk:

- Itt nincs vita, édes fiam: tiéd a ház.

Ez ellen a másik kettőnek sem lehetett szava.

De mert jó testvérek voltak, és szerették egymást, együtt maradtak, ott üzte mindegyik a maga mesterségét a régi kis házban: a kovács patkolt, a borbély borotvált, a vívómester pedig vívni tanította a legényeket.

Így éltek békében, boldogan, míg meg nem haltak.

Közérdekű információk:

Az iroda nyitva tartása:

Kedd: 9.30-15.30-ig

Csütörtök: 9.30-16-30-ig

Előzetes telefonos egyeztetés alapján más időpontban is rendelkezésekre állunk!

Tanácsadásaink:

Előzetes telefonos egyeztetés alapján!

**Jogi,
Pályázatírói,
Szervezési,
Pénzügyi,
és
Építési kérdésekben**

Várdainé Kiss Krisztina 06 70/332-3514 (flottás), vardaikr@t-online.hu

Farkasné Székely Kamilla 06.70/635-1813(flottás), sz.sica@gmail.com

Örömhír:

Pakson, az Apró családban 3 fiú után megszületett Dorka. Az egész családnak jó egészséget, és Isten áldását kívánjuk!

